

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

ΑΑΔΕ

Ανεξάρτητη Αρχή
Δημοσίων Εσόδων

Καλλιθέα, 28/01/2020

ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ΕΠΙΛΥΣΗΣ ΔΙΑΦΟΡΩΝ

Αριθμός απόφασης: 239

ΥΠΟΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ΕΠΑΝΕΞΕΤΑΣΗΣ

ΤΜΗΜΑ Α6

Ταχ. Δ/νση : Αριστογείτονος 19

Ταχ. Κώδικας : 176 71 - Καλλιθέα

Τηλέφωνο : 213-1604529

ΦΑΞ : 213-1604567

ΑΠΟΦΑΣΗ

Ο ΠΡΟΪΣΤΑΜΕΝΟΣ ΤΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΣΗΣ ΕΠΙΛΥΣΗΣ ΔΙΑΦΟΡΩΝ

Έχοντας υπ' όψη:

1. Τις διατάξεις :

α. του άρθρου 63 του ν. 4174/2013 (ΦΕΚ Α' 170), όπως τροποποιήθηκε και ισχύει.

β. του άρθρου 10 της Δ. ΟΡΓ. Α 1036960 ΕΞ 2017/10.03.2017 Απόφασης του Διοικητή της Α.Α.Δ.Ε. (ΦΕΚ 968 Β'/22.03.2017) με θέμα «Οργανισμός της Ανεξάρτητης Αρχής Δημοσίων Εσόδων (Α.Α.Δ.Ε.)», όπως αναριθμήθηκε, τροποποιήθηκε και ισχύει.

γ. της ΠΟΛ 1064/12.04.2017 Απόφασης του Διοικητή της Ανεξάρτητης Αρχής Δημοσίων Εσόδων (ΦΕΚ Β' 1440/27-04-2017).

2. Την ΠΟΛ 1069/4-3-2014 Εγκύκλιο της Γενικής Γραμματείας Δημοσίων Εσόδων του Υπουργείου Οικονομικών.

3. Την αριθ. Δ.Ε.Δ. 1126366 ΕΞ 2016/30.08.2016 (ΦΕΚ 2759 / τ. Β'/01.09.2016) Απόφαση του Προϊσταμένου της Διεύθυνσης Επίλυσης Διαφορών «Παροχή εξουσιοδότησης υπογραφής».

4. Την από **01/10/2019** και με αριθμό πρωτοκόλλου ενδικοφανή προσφυγή της του, με Α.Φ.Μ., κατοίκου οδός, αρ., κατά της με αριθμό ειδοποίησης/2019 πράξης

διοικητικού προσδιορισμού ενιαίου φόρου ακινήτων ν.4223/2013 της Α.Α.Δ.Ε. για το έτος 2019 και τα προσκομιζόμενα με αυτή σχετικά έγγραφα.

5. Τη με αριθμό ειδοποίησης/2019 πράξη διοικητικού προσδιορισμού ενιαίου φόρου ακινήτων ν.4223/2013 της Α.Α.Δ.Ε. για το έτος 2019, της οποίας ζητείται η ακύρωση.
6. Τις απόψεις της Δ.Ο.Υ. Γλυφάδας.
7. Την εισήγηση του ορισθέντος υπαλλήλου του Τμήματος Α6 όπως αποτυπώνεται στο σχέδιο της απόφασης.

Επί της από 01/10/2019 και με αριθμό πρωτοκόλλου ενδικοφανή προσφυγή της του, με Α.Φ.Μ., η οποία κατατέθηκε εμπρόθεσμα και μετά τη μελέτη και την αξιολόγηση όλων των υφιστάμενων στο σχετικό φάκελο εγγράφων και των προβαλλόμενων λόγων της ενδικοφανούς προσφυγής, επαγόμεστε τα ακόλουθα:

Με τη με αριθμό ειδοποίησης/2019 πράξη διοικητικού προσδιορισμού φόρου ν. 4223/2013, που εκδόθηκε βάσει της με αριθμό/2019 δήλωσης, προσδιορίστηκε στην προσφεύγουσα κύριος φόρος ποσού 2.141,96 € και συμπληρωματικός φόρος ύψους 5.128,74€, ήτοι συνολικά ποσό 7.270,70€ επί του οποίου υπολογίστηκε έκπτωση ποσού 727,07 €. (τελικό ποσό καταβολής 6.543,63€).

Η προσφεύγουσα, με την υπό κρίση προσφυγή, αιτείται την ακύρωση ή μεταρρύθμιση της προσβαλλόμενης πράξης διοικητικού προσδιορισμού φόρου για τους ακόλουθους λόγους:

Μεταξύ των ακινήτων ιδιοκτησίας της περιλαμβάνονται τα με α/α 6, 7, 8 και 9 ακίνητα (οικόπεδα), στα οποία έχει δικαιώματα πλήρους κυριότητας ποσοστών εξ αδιαιρέτου, τα οποία είναι, από πολλών δεκαετιών, ρυμοτομικώς δεσμευμένα, με το από 01.11.1968 βασιλικό διάταγμα «χώρος δι' Εκκλησία» και με την υπ' αριθμ./...../1986 απόφαση του Νομάρχη Διαμερίσματος Αθηνών (χώροι για την ανέγερση αθλητικών εγκαταστάσεων).

Ενόψει της παρόδου χρονικού διαστήματος πέραν του ευλόγου, χωρίς να έχει συντελεστεί η εν λόγω απαλλοτρίωση των ιδιοκτησιών της, υπέβαλε μαζί με τους λοιπούς συνιδιοκτήτες των εν λόγω οικοπέδων στη Διοίκηση (Υπουργό Περιβάλλοντος, Χωροταξίας και Δημοσίων Έργων, Νομαρχιακή Αυτοδιοίκηση, Δήμο) την από 08.01.2004 αίτησή τους ζητώντας την άρση της εν λόγω απαλλοτρίωσης και τη σχετική τροποποίηση του ρυμοτομικού σχεδίου της *Η αίτησή τους απορρίφθηκε σιωπηρώς και στη συνέχεια, άσκησαν ενώπιον του Τριμελούς Διοικητικού Πρωτοδικείου την από 21.04.2004 και με*

γ.α.κ./2004 προσφυγή τους ζητώντας την ακύρωση της κατά τα ανωτέρω άρνησης της Διοικήσεως να άρει την απαλλοτρίωση των ανωτέρω οικοπέδων μας και να διαταχθεί η άρση αυτής. Επί της ανωτέρω προσφυγής τους εκδόθηκε η υπ' αριθμ./2005 -ήδη αμετάκλητη- απόφαση του Τριμελούς Διοικητικού Πρωτοδικείου, με την οποία έγινε αυτή δεκτή και ακυρώθηκε η άρνηση της Διοίκησης να άρει την ανωτέρω ρυμοτομική απαλλοτρίωση, αναπέμφθηκε δε η υπόθεση στη Διοίκηση «για να άρει την απαλλοτρίωση». Κατά της ανωτέρω δικαστικής απόφασης ούτε το Δημόσιο, ούτε ο Δήμος άσκησαν κάποιο ένδικο μέσο, με αποτέλεσμα να έχει αυτή καταστεί προ πολλού αμετάκλητη. Ωστόσο, έως και σήμερα η Διοίκηση δεν έχει χωρήσει σε αποδέσμευση των εν λόγω οικοπέδων της με την τροποποίηση του ρυμοτομικού σχεδίου. Τοιουτοτρόπως, τα ανωτέρω ακίνητα ιδιοκτησίας της εξακολουθούν να είναι ρυμοτομικώς δεσμευμένα και να μη διαθέτουν καμία αξία.

Παρά το γεγονός ότι με την προσβαλλόμενη πράξη ορθώς δεν προσδιορίζεται, για τον λόγο αυτό, κύριος φόρος (ΕΝΦΙΑ), ωστόσο προσδιορίζεται παρανόμως ποσό συμπληρωματικού φόρου επί των ως άνω ακινήτων. Ο υπολογισμός των εν λόγω δεσμευμένων ακινήτων της στο ύψος του συμπληρωματικού φόρου είναι προδήλως εσφαλμένως, προεχόντως διότι δεν μπορεί να νοηθεί επιβάρυνση με συμπληρωματικό φόρο για μια ιδιοκτησία που δεν βαρύνεται με κύριο φόρο ΕΝΦΙΑ. Πράγματι, η προσβαλλόμενη πράξη είναι, κατά το μέρος της αυτό, ακυρωτέα, αφού προσκρούει ευθέως στις συνταγματικές αρχές της ισότητας στα δημόσια βάρη (άρθρο 4 Συντ.), στην ελεύθερη ανάπτυξη της προσωπικότητας (άρθρο 5 παρ. 1 Συντ.) και στο δικαίωμα στην ιδιοκτησία (άρθρο 17 Συντ.), ενώ παράλληλα παραβιάζει ευθέως την αρχή της αναλογικότητας (άρθρο 25 παρ. 1 Συντ.), δεδομένου μάλιστα ότι έως και σήμερα δεν έχει τη δυνατότητα χρήσης και κάρπωσής τους.

Εξάλλου, από τις σχετικές διατάξεις προκύπτει ότι ο χαρακτηρισμός ακινήτων ως προοριζομένων για την δημιουργία κοινοχρήστων χώρων με πράξη εγκρίσεως, αναθεωρήσεως, τροποποίησεως ή επεκτάσεως ρυμοτομικού σχεδίου, που επέχει θέση κηρύξεως αναγκαστικής απαλλοτριώσεως των ιδιοκτησιών αυτών, συνεπάγεται, ανεξάρτητα από την προώθηση της διαδικασίας συντελέσεως της αναγκαστικής απαλλοτριώσεως, την απαγόρευση ανοικοδομήσεώς τους και εν γένει χρησιμοποίησεώς τους για σκοπό διαφορετικό από εκείνον για τον οποίο προορίσθηκαν με το ρυμοτομικό σχέδιο (βλ. ΣτΕ 166/2016 Ολομ., 520/2014 Ολομ., 219/1987 Ολομ. κ.ά.). Όπως παγίως έχει κριθεί, και μετά την αυτοδίκαιη άρση της ρυμοτομικής απαλλοτρίωσης ή τη δικαστική κρίση ότι συντρέχει υποχρέωση άρσης λόγω παρόδου ευλόγου χρόνου, το ακίνητο δεν καθίσταται εκ μόνου του λόγου τούτου οικοδομήσιμο, αλλά η Διοίκηση, στο πλαίσιο της υποχρέωσής της για πολεοδομικό σχεδιασμό (άρθρο 24 Συντ.), οφείλει να

επανεέλθει και να κρίνει σχετικά, έχοντας, μεταξύ άλλων, τη δυνατότητα, υπό ορισμένες προϋποθέσεις, να δεσμεύσει και πάλι τη συγκεκριμένη ιδιοκτησία, επανεπιβάλλοντας τη ρυμοτομική απαλλοτριώσή της (πρβλ. Σ.τ.Ε. 520/2014 Ολομ., 4619/2011).

Περαιτέρω, από τον συνδυασμό των ανωτέρω διατάξεων, ο ν. 4223/2013, θεσπίζοντας τον ΕΝΦΙΑ ως φόρο επί της ακίνητης περιουσίας, τόσο των φυσικών όσο και των νομικών προσώπων, απέβλεψε στον καθορισμό της πραγματικής αγοραίας αξίας των ακινήτων, ως βάσης επιβολής του φόρου. Συνεπώς, αντικείμενο του ΕΝΦΙΑ και μέτρο φοροδοτικής ικανότητας αποτελεί η ακίνητη περιουσία τόσο των φυσικών όσο και των νομικών προσώπων. Όταν στην περιουσία αυτή περιλαμβάνονται ακίνητα που τελούν υπό ειδικές συνθήκες από άποψη πολεοδομικών βαρών και περιορισμών, όπως αστικά ακίνητα τα οποία έχουν κηρυχθεί αναγκαστικώς απαλλοτριωτέα ή έχουν ρυμοτομηθεί, ο ιδιοκτήτης στερείται του δικαιώματος χρήσεως-και εκμεταλλεύσεως κατά τον προορισμό τους, που είναι, κατ' αρχήν, η δόμηση, και, συνακόλουθα, της διαθέσεως αυτών στην πραγματική τους (αγοραία) αξία, εξουσίες που αναμφισβήτητα έχει ο ιδιοκτήτης ακινήτων που δεν βρίσκονται σε τέτοια κατάσταση. Ως εκ τούτου, σε μια τέτοια περίπτωση που οι συνέπειες της ρυμοτομικής απαλλοτριώσεως του ακινήτου έχουν καταστήσει ουσιαστικά αδύνατη την κατά προορισμό χρήση και εκμετάλλευσή του για τον ιδιοκτήτη αυτού, η επιβολή φόρου, έστω και συμπληρωματικού, έρχεται σε αντίθεση με το άρθρο 4 παρ. 5 του Συντάγματος, καθ' ό μέρος καθιστά υποχρεωτική την επιβολή του οικείου φόρου αφού, υπό τις συνθήκες αυτές, η κυριότητα του ακινήτου δεν αντανακλά αντίστοιχη επαύξηση της φοροδοτικής ικανότητας του ιδιοκτήτη αυτού, διασφαλίζοντας, όπως θα έπρεπε, την φορολόγησή του «ανάλογα με τις δυνάμεις του». Επί πλέον, έρχεται σε αντίθεση και με το άρθρο 17 του Συντάγματος, καθώς η επιβολή συμπληρωματικού ΕΝΦΙΑ σε ένα τέτοιο ακίνητο φαίνεται να στηρίζεται στην πεποίθηση του νομοθέτη περί επί μακρόν αδρανείας της Διοικήσεως σε σχέση με την συντέλεση της απαλλοτριώσεως, πεποίθηση ασύμβατη με την κατά το Σύνταγμα επιβαλλομένη καταβολή της σχετικής αποζημιώσεως, η οποία, κατά την έννοιά του, πρέπει να γίνεται σε εύλογο χρονικό διάστημα, καταλήγοντας άλλως σε υπέρμετρη επιβάρυνση της ιδιοκτησίας που προστατεύουν τόσο η ως άνω συνταγματική διάταξη, όσο και το άρθρο 1 του Πρώτου Προσθέτου Πρωτοκόλλου της ΕΣΔΑ.

Επειδή, σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 1 του ν. 4223/2013:

«1. Από το έτος 2014 και για κάθε επόμενο έτος επιβάλλεται Ενιαίος Φόρος Ιδιοκτησίας Ακινήτων (ΕΝ.Φ.Ι.Α.) στα δικαιώματα της παραγράφου 2 του παρόντος, σε ακίνητα που

βρίσκονται στην Ελλάδα και ανήκουν σε φυσικά ή νομικά πρόσωπα ή κάθε είδους νομικές οντότητες την 1η Ιανουαρίου κάθε έτους.

2. Ο ΕΝ.Φ.Ι.Α. επιβάλλεται στα εμπράγματα δικαιώματα της πλήρους κυριότητας, της ψιλής κυριότητας, της επικαρπίας, της οίκησης και της επιφάνειας επί του ακινήτου. Ο ΕΝ.Φ.Ι.Α. επιβάλλεται και στα εμπράγματα ή ενοχικά δικαιώματα της αποκλειστικής χρήσης θέσης στάθμευσης, βοηθητικού χώρου και κολυμβητικής δεξαμενής, που βρίσκονται σε κοινόκτητο τμήμα του ακινήτου και αποτελούν παρακολούθημα των παραπάνω εμπραγμάτων δικαιωμάτων. Εξαιρετικά, επιβάλλεται και στο δικαίωμα της νομής ή οιονεί νομής, της κατοχής, καθώς και στη δέσμευση δικαιωμάτων επί του ακινήτου από Ο.Τ.Α. σύμφωνα με τα οριζόμενα στην παράγραφο 2 του άρθρου 2.».

Επειδή σύμφωνα με την παρ. 2 του άρθρου 3 του ν. 4223/2013: «Απαλλάσσονται από τον ΕΝ.Φ.Ι.Α. και τα δικαιώματα στα ακίνητα για τα οποία: α) Υφίσταται απαγόρευση οποιασδήποτε χρήσης, σύμφωνα με τον ισχύοντα Πολεοδομικό Σχεδιασμό, ιδίως ρυμοτομικό βάρος, ρυμοτομική απαλλοτρίωση, δέσμευση ακινήτου για κοινωφελή ή κοινόχρηστο σκοπό ή για λόγους προστασίας μνημείων και αρχαιοτήτων, ιδίως αρχαιολογική δέσμευση για ανασκαφές, κήρυξη αρχαιολογικού χώρου, καθώς και για λόγους προστασίας του περιβάλλοντος, που έχει επιβληθεί από φορείς της Γενικής Κυβέρνησης, αποκλειστικά κατά το μέρος για το οποίο υφίσταται η ως άνω απαγόρευση....»

Επειδή σύμφωνα με το άρθρο 5 του ν. 4223/2013:

«**1.** Στην αξία των δικαιωμάτων της παραγράφου 2 του άρθρου 1 επιβάλλεται συμπληρωματικός ΕΝ.Φ.Ι.Α., ο οποίος υπολογίζεται, σύμφωνα με τις διατάξεις των επόμενων παραγράφων του παρόντος.

Η αξία των δικαιωμάτων αυτών υπολογίζεται κατά τα ποσοστά που προκύπτουν από την ανάλογη εφαρμογή των παραγράφων 3 έως και 7 του άρθρου 2.

2. Για κάθε φυσικό πρόσωπο ο συμπληρωματικός φόρος επιβάλλεται και υπολογίζεται στη συνολική αξία των δικαιωμάτων της παραγράφου 2 του άρθρου 1, σύμφωνα με τα κλιμάκια και τους συντελεστές του παρακάτω πίνακα:

ΚΛΙΜΑΚΙΟ (€)	Συντελεστής
0,01 - 250.000	0,00%
250.000,01 - 300.000	0,15%
300.000,01 - 400.000	0,30%
400.000,01 - 500.000	0,50%

500.000,01 - 600.000	0,60%
600.000,01 - 700.000	0,80%
700.000,01 - 800.000	0,90%
800.000,01 - 900.000	1,00%
900.000,01 - 1.000.000	1,05%
1.000.000,01 - 2.000.000	1,10%
Υπερβάλλον	1,15%

Στη συνολική αξία του πρώτου εδαφίου δεν συνυπολογίζεται η αξία των δικαιωμάτων επί των κτιρίων που είναι προγενέστερα των εκάστοτε τελευταίων εκατό (100) ετών και τα οποία έχουν χαρακτηριστεί ως ιστορικά διατηρητέα μνημεία ή ως έργα τέχνης, καθώς και των τυχόν αναλογούντων σε αυτά ποσοστών επί των γηπέδων ή οικοπέδων στα οποία βρίσκονται.

Ειδικά, για τα έτη 2016, 2017, 2018 και 2019 στη συνολική αξία του πρώτου εδαφίου δεν συνυπολογίζεται και η αξία των δικαιωμάτων επί γηπέδων εκτός σχεδίου πόλης ή οικισμού.

4. Κατά τα λοιπά, για τον υπολογισμό του συμπληρωματικού φόρου εφαρμόζονται οι διατάξεις του άρθρου 32 του ν. 3842/2010, όπως ισχύει κάθε φορά. "Αν το οικόπεδο βρίσκεται σε περιοχή, στην οποία δεν ισχύουν οι αποφάσεις του Υπουργού Οικονομικών, που εκδίδονται κατ' εξουσιοδότηση του άρθρου 41 του ν. 1249/1982, για τον προσδιορισμό της φορολογητέας αξίας αυτού, το γινόμενο της συνολικής τιμής εκκίνησης του οικοπέδου και του συντελεστή οικοπέδου, ο οποίος δεν μπορεί να είναι μεγαλύτερος του 1, δεν μπορεί να είναι ανώτερο της τιμής ανά τετραγωνικό μέτρο, η οποία ελήφθη υπόψη για τον υπολογισμό του φόρου ακίνητης περιουσίας φυσικών προσώπων έτους 2013».

Επειδή στην προκειμένη περίπτωση, τα επίμαχα ακίνητα της προσφεύγουσας απαλλάχθηκαν από την επιβολή κύριου φόρου, καθώς πληρούσαν τις προϋποθέσεις και ενέπιπταν στις διατάξεις του άρθρου 3 του ν. 4223/2013.

Επειδή με τις διατάξεις της παρ. 3 του άρθρου 1 του ν. 4223/2013: **«Ο ΕΝ.Φ.Ι.Α. ισούται με το άθροισμα του κύριου φόρου επί του κάθε ακινήτου και του συμπληρωματικού φόρου επί της συνολικής αξίας των δικαιωμάτων επί των ακινήτων του υποκειμένου στο φόρο.»**

Επειδή η δημόσια διοίκηση δεσμεύεται από την αρχή της νομιμότητας, όπως αυτή καθιερώνεται με τις διατάξεις των άρθρων 26 παρ. 2, 43, 50, 82, 83 και 95 & 1 του Συντάγματος (ΣτΕ 8721/1992, 2987/1994), και η οποία συνεπάγεται ότι η διοίκηση οφείλει ή

μπορεί να προβαίνει μόνο σε ενέργειες που προβλέπονται και επιβάλλονται ή επιτρέπονται από τους κανόνες που θεσπίζουν το Σύνταγμα, οι νομοθετικές πράξεις, οι διοικητικές κανονιστικές πράξεις, που έχουν εκδοθεί βάσει νομοθετικής εξουσιοδότησης, καθώς και από κάθε κανόνα ανώτερης ή ισοδύναμης προς αυτούς τυπικής ισχύος.

Επειδή ως βάση για τον υπολογισμό του συμπληρωματικού φόρου, ελήφθη η συνολική αξία των δικαιωμάτων της παρ. 2 του άρθρου 1 του ν. 4223/2013, ενώ ο υπολογισμός αυτού έγινε σύμφωνα με τα κλιμάκια και τους συντελεστές του πίνακα της παρ. 2 του άρθρου 5 του ίδιου νόμου και με βάση τα στοιχεία που η ίδια η προσφεύγουσα καταχώρησε στη με αριθ./2019 δήλωση στοιχείων ακινήτων (Ε9).

Επειδή δεν υπολογίστηκε συμπληρωματικός φόρος στα απαλλασσόμενα ακίνητα, καθόσον αυτός που συνολικά προσδιορίστηκε με βάση την κλίμακα της παρ. 2 του άρθρου 5 του ν. 4223/2013, μειώθηκε κατ' αναλογία μεταξύ απαλλασσομένων και συνολικών δικαιωμάτων της παρ. 2 του άρθρου 1 του ν. 4223/2013.

Επειδή, εξάλλου, οι κανονιστικές αποφάσεις της Διοίκησης προσβάλλονται με αίτηση ακυρώσεως ενώπιον του ΣτΕ.

Επειδή, σε κάθε περίπτωση, ο έλεγχος της συνταγματικότητας, σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 87 παρ. 2 και 93 παρ. 4 του Συντάγματος, ανήκει στη δικαιοδοσία των Δικαστηρίων και δεν εμπίπτει στην αρμοδιότητα των οργάνων της Διοίκησης, τα οποία οφείλουν να εφαρμόζουν το υφιστάμενο νομοθετικό πλαίσιο.

Α π ο φ α σ ί ζ ο υ μ ε

Την **απόρριψη** της από 01/10/2019 και με αρ. πρωτ. ενδικοφανούς προσφυγής της του με ΑΦΜ

Οριστική φορολογική υποχρέωση της υπόχρεης – καταλογιζόμενο ποσό με βάση την παρούσα απόφαση:

Έτος 2019:**Ενιαίος φόρος ιδιοκτησίας ακινήτων (ΕΝ.Φ.Ι.Α.) έτους 2019: 6.543,63€**

Το παραπάνω ποσό βεβαιώθηκε με τη υπ' αριθ. ειδοπ./2019 Πράξη Διοικητικού Προσδιορισμού Φόρου ν. 4223/2013 έτους 2019 της Α.Α.Δ.Ε. (ΑΧΚ/.....) και είναι καταβλητέο εντός των προθεσμιών που αναγράφονται επ' αυτής.

Η παρούσα απόφαση να κοινοποιηθεί από αρμόδιο όργανο με τη νόμιμη διαδικασία στην υπόχρεη.

**Ακριβές Αντίγραφο
Η Υπάλληλος του Τμήματος
Διοικητικής Υποστήριξης**

**ΜΕ ΕΝΤΟΛΗ ΤΟΥ ΠΡΟΙΣΤΑΜΕΝΟΥ
ΤΗΣ Δ/ΝΣΗΣ ΕΠΙΛΥΣΗΣ ΔΙΑΦΟΡΩΝ
Η ΠΡΟΙΣΤΑΜΕΝΗ ΤΟΥ ΤΜΗΜΑΤΟΣ
ΕΠΑΝΕΞΕΤΑΣΗΣ Α6**

ΓΡΑΜΜΑΤΩ ΣΚΟΥΡΑ

Σ η μ ε ί ω σ η : Κατά της απόφασης αυτής επιτρέπεται η άσκηση προσφυγής ενώπιον των αρμόδιων Διοικητικών Δικαστηρίων εντός τριάντα (30) ημερών από την κοινοποίησή της.